

Zarzuty i główne argumenty:

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy:	MPS Group Inc.
Wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku:	Wniosek o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego nr 778795 „MODIS” dla usług należących do klasy 35 (usługi biur pośrednictwa pracy, doradztwo w zakresie rekrutacji personelu, usługi polegające na przygotowywaniu listy płac, ...), do klasy 41 (usługi szkolenia pracowników), oraz klasy 42 (testy psychotechniczne).
Właściciel znaku towarowego lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie:	Modis-Distribuição Centralizada S.A
Znak towarowy lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie:	Portugalski znak towarowy „MODIS” na usługi należące do klasy 35 (reklama, doradztwo w zakresie organizacji i zarządzania).
Decyzja Wydziału Sprzeciwów:	Odrzucenie wniosku o rejestrację w zakresie klasy 35 i 41 i uwzględnienie wniosku w zakresie klasy 42.
Decyzja Izby Odwoławczej.	Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów, w zakresie, w jakim uznała ona sprzeciw w odniesieniu do usług należących do klasy 41; przekazanie sprawy do Wydziału Sprzeciwów w celu dalszego postępowania w zakresie, w którym nie uwzględniono odwołania.
Argumenty przywołane w skardze:	Naruszenie art. 8 ustęp 1 lit. a) i b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ⁽¹⁾ , poprzez uznanie, iż przedmiotowe usługi są podobne.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz. U. L 11, str. 1).

Skarga wniesiona dnia 17 maja 2004 r. przez Siegfrieda Krahla przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-179/04)

(2004/C 201/39)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 17 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesiona przez Siegfrieda Krahla, zamieszkałego

w Zagrzebiu (Chorwacja), reprezentowanego przez Sébastiena Orlandiego, Alberta Coolena, Jean-Noëla Louisa oraz Etienne Marchala, adwokatów, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji Komisji w sprawie żądania zwrotu diet dziennych wypłacanych skarżącemu za okres, w ciągu którego oddane zostało do jego dyspozycji zakwaterowanie zastępcze;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, będący urzędnikiem Komisji, podjął swoje obowiązki w przedstawicielstwie Komisji w Zagrzebiu dnia 2 lutego 2002 r. i do dnia 19 września 2002 r. zajmował mieszkanie oddane mu do dyspozycji przez Komisję. Zaskarżoną decyzją Komisja postanowiła żądać zwrotu diet dziennych wypłaconych skarżącemu w wyżej wymienionym okresie, motywując to tym, że nie miał do nich prawa, zajmując mieszkanie oddane mu do dyspozycji przez Komisję.

Na poparcie swej skargi skarżący podnosi naruszenie art. 10 załącznika VII do regulaminu pracowniczego. Podkreśla, że Komisja oddała przedmiotowe mieszkanie do jego dyspozycji tylko tymczasowo i odwoalnie, co nie stanowiło przeszkody w pobieraniu diet dziennych. Ponadto wskazuje on na naruszenie zasady zaufania podnosząc, że Komisja złożyła mu wyraźne zapewnienie odnośnie wypłaty diet w okresie zamieszkiwania w przedmiotowym mieszkaniu.

Skarga wniesiona dnia 25 maja 2004r. przez Spa Monopole, Compagnie Fermière de Spa przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego

(Sprawa T-186/04)

(2004/C 201/40)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 25 maja 2004r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego przez spółkę Spa Monopole, Compagnie Fermière de Spa, z siedzibą w Spa (Belgia), reprezentowaną przez Laurenta de Brouwer, Emmanuela Cornu, Erica De Gryse oraz Donatienne Moreau, adwokatów.

Spaform Limited była również stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Uchylenie decyzji Czwartej Izby Odwoławczej z dnia 25 lutego 2004r. w sprawie R 0827/2002-4 oddalającej odwołanie wniesione przez stronę skarżącą od decyzji Wydziału Sprzeciwów oddalającej sprzeciw strony skarżącej dotyczący rejestracji znaku słownego „SPAFORM” dla towarów zaklasyfikowanych do kategorii 7, 9 oraz 11.
- Obciążenie kosztami OHIM.

Zarzuty i główne argumenty:

Zgłaszający towary znak towarowy:	wspólno- Spaform Limited
Przedmiotowy znak towarowy:	Znak słowny "SPAFORM" – wniosek nr 609 776, złożony dla towarów zaklasyfikowanych do kategorii 7 (pompy itp.), 9 (aparaty i instrumenty do pomiaru ciśnienia) oraz 11 (wannы wirowe)
Właściciel znaku towarowego lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie:	Skarżący
Znak towarowy lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie:	Krajowy znak towarowy SPA dla towarów zaklasyfikowanych do kategorii 32 (wody mineralne itp.)
Decyzja Sprzeciwów	Wydziału Oddalenie sprzeciwu
Decyzja Izby Odwoławczej	Oddalenie odwołania
Podniesione zarzuty	Naruszenie art. 18 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 ⁽¹⁾ . Na podstawie tego artykułu Wydział Sprzeciwów uznał, że informacje, jakie były w posiadaniu Urzędu w dniu upływu terminu na wniesienie sprzeciwu nie pozwalały na stwierdzenie istnienia wcześniejszego znaku towarowego. Stwierdzenie to jest podstawą zaskarżenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz. U. L 303 z 15.12.1995r., str. 1-32

Skarga wniesiona dnia 19 maja 2004 r. przez Pascala Halleza przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-187/04)

(2004/C 201/41)

(Język postępowania: francuski)

Europejskich, wniesiona przez Pascala Halleza, zamieszkałego w Genappe (Belgia), reprezentowanego przez Carlosa Mouratę, avocat.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Uchylenie decyzji osoby oceniającej w postępowaniu odwoławczym z dnia 22 lipca 2003 r. odnoszącej się do sprawozdania z przebiegu kariery zawodowej strony skarżącej za okres od dnia 1 lipca 2001 r. do dnia 31 grudnia 2002 r.;
- Uchylenie dorozumianej decyzji organu uprawnionego do mianowania z dnia 20 lutego 2004 r. udzielającej odpowiedzi negatywnej na zażalenie skarżącego;
- Obciążenie strony pozwanej kosztami sądowymi, jak również niezbędnymi wydatkami poniesionymi w związku z postępowaniem, w szczególności wydatkami związanymi z ustanowieniem adresu do doręczeń, z podróżą i pobytem, a także obejmującymi wynagrodzenie adwokata i jego wydatki.

Zarzuty i główne argumenty:

Na poparcie swojej skargi skarżący powołuje się przede wszystkim na szereg naruszeń zasad postępowania w sprawie oceny i przepisów wykonawczych do art. 43 regulaminu pracowniczego, to jest:

- na fakt, że inny urzędnik powinien być osobą go oceniającą, ponieważ był jego służbowym przełożonym, a nie osoba oceniająca, która figuruje w zaskarżonym sprawozdaniu,
- na brak konsultacji z jego poprzednimi przełożonymi,
- na spóźniony charakter drugiego dialogu, jak również opinii osoby oceniającej w postępowaniu odwoławczym,
- na rzekomo nieprawidłowe wyznaczenie przewodniczącego komitetu parytetowego do spraw oceny.

Skarżący powołuje się również na pogwałcenie zasady niezależności audytorów wewnętrznych, ze względu na to, iż jeden z członków komitetu parytetowego do spraw oceny należał do Dyrekcji Generalnej, w której skarżący przeprowadzał audyt oraz iż osoba oceniająca w postępowaniu odwoławczym była Sekretarzem Generalnym Komisji, który również mógł być poddany kontroli. Skarżący uważa, że w powyższej sytuacji to wice-przewodniczący do spraw reformy Komisji powinien być osobą go oceniającą w postępowaniu odwoławczym. Ostatecznie skarżący zarzuca pogwałcenie obowiązku uzasadnienia, zasady równości traktowania, jak również popełnienie przez osobę oceniającą oczywistych błędów w ocenie.